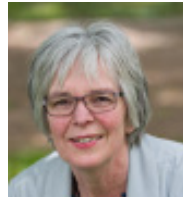

Uit de tijd
door Edith Potjer

column

Een dag met een gouden randje.

Vroeger leerden wij het al op school: overal waar te voor staat is niet goed, behalve tevreden. Wij zijn een volkje van klagers, niet gauw tevreden, er is altijd wel wat waar we over kunnen mopperen en als er even niets te mopperen valt dan hebben we altijd nog het weer in ons natte kikkerlandje wat zelden fijn is.

Ik kom op nieuwsjaardag bij een oudere, en wat later bleek zeer wijze, vrouw. "Ik ben zo blij dat mijn Janneman in mijn armen is overleden," zei ze toen ik bij haar kwam zitten. "Hij was samen met de buurman een boom aan het omzagen, en ineens was het gebeurd. Ik rende naar buiten en heb hem nog vast kunnen houden voordat hij zijn ogen sloot. Daar ben ik zo blij mee. Hij mag hier blijven, dit is ons plekje, hier in de serre."

Het huisje staat op de prachtigste plek in Drenthe, naast een vennetje, op natuurterrein, wat vroeger militair terrein was. Zo zijn ze er ook komen wonen omdat Jan militair was. De inrichting van het huisje is zeer eenvoudig. Rotan meubels zoals we die vanuit de jaren 60 kennen en die menig kamerbewoner in die tijd aanschafte. Een koffiemolen aan de wand. Geen elektrische apparaten, geen t.v., wel een telefoon, maar de hoogste luxe bestond uit een transistorradiootje, en als al het werk dan gedaan was van die dag, dan zaten ze samen te schemeren, op de drempel van hun huisje, uitkijkend op het vennetje met al het leven wat zich daar verzamelde aan vogels en insecten en luisterden ze weleens naar Radio Noord.

"Nee, we hebben zelf geen kinderen, maar we hebben zo mogen genieten van de kinderen van mijn broer, die hier vaak logeerden", vertelde de vrouw. "We hebben het zo goed gehad samen, Jan was de klusser, en ik de krullenjongen", zei ze gekscherend.

Ik kan niet bedenken waar deze vrouw niet tevreden over was in haar leven. Zelfs toen ze enige jaren later moest verhuizen naar een aanleunwoning, was ze zo blij de "goede" mensen haar huisje hadden gekocht, ook mensen met liefde voor de plek en haar natuur, en zij kon heel dichtbij haar huis nu wandelen langs een mooi pad waar van alles groeide in de berm. Ze was zo gelukkig geweest in haar leven en als ik weer eens langs kwam zei ze: "wat fijn dat u er was, weer een dag met een gouden randje".